

Potser alguns no us ho creureu, però el cert és que de bruixes n'hi ha en tots els racons del món. Hi ha bruixes que viuen a la jungla, envoltades de micos i panteres. D'altres viuen a les grans ciutats i prefereixen viatjar amb metro i no pas dalt d'una escombra.

Algunes fins i tot viuen en illes paradisíiques i es passen tot el dia prenent el sol a la platja. I també hi ha bruixes com la Fargolina i la seva mare, que tenen la casa al cim d'una muntanya tan alta que hi ha neu durant totes les estacions de l'any.

Una tarda la mare li va preguntar:
—Fargolina, ara que no neva, et va bé anar a comprar?

—I tant! —va contestar la Fargolina, a qui qualsevol excusa semblava bona per sortir a volar amb una escombra—. M'acompanyes, Moixico?

En Moixico era un gat negre que es passava bona part del dia fent llargues becaines vora l'estufa. Li feia una mandra terrible sortir a fora i no va moure ni un sol pèl.

—Au, no siguis gandul! —el va renyar la mare—. Si també hi vas, podràs triar el berenar.

—Xocolata desfeta amb melindros!
—va cridar en Moixico, fent un salt d'alegria.

De la desena d'escombres que tenia,
la mare li va donar la més vella. Era
una escombra que ja havia fet servir
la besàvia de la seva àvia.

—Vols dir que arribarem enlloc amb
aquesta andròmina? —va rondinar
en Moixico, desconfiat.

—És clar que sí! —va respondre la mare—. Antigament havia estat l'escombra més ràpida de totes aquestes muntanyes. Però ara fa anys que la tinc aparcada al fons de l'armari, i si una escombra passa molt de temps sense volar, acaba perdent la seva màgia i, aleshores, es converteix en una escombra que només serveix per escombrar i treure les teranyines del sostre.

—Doncs som-hi! —va cridar la Fargolina.

En Moixico va pensar que bé valia la pena arriscar-se a canvi d'una tassa de xocolata ben calenta i, fent un saltiró, va seure rere la bruixeta.

Tal com havia assegurat la mare, l'escombra els va dur sense problemes fins al poble.

—Agafa't fort que aterrem! —el va avisar la Fargolina.

Però de tornada a casa, encara no havien sobrevolat un parell de cases que l'escombra es va trencar per la meitat. Per sort volaven arran de teulada i van poder fer un aterratge d'emergència.

—Oh, no, i ara què farem? —es va lamentar la Fargolina.

—Ja ho deia jo que no ens podíem refiar d'aquesta escombra... —va murmurar en Moixico.

La Fargolina va mirar al seu voltant tot buscant una solució. Va mirar la bossa de la compra i aleshores va tenir una idea.

—Ja ho sé! Farem servir la barra de pa per volar!

—M'estàs prenent el pèl? —va preguntar en Moixico—. És la cosa més ridícula que he sentit mai!

